

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

33. Solatia adversus mortem compendio dantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

propugnator, tam pulchrè quàm breviter: Video aded, A
inquit, quàm in solatium nostrum, Resurrectionem futuram, o-
mnis Naturae medietur. Sol demergit & nascitur: astra labon-
tur & redeunt: flores occidunt & reviviscunt: post senium
arbuta frondeant: semina non nisi corrupta reviviscunt: ita
corpus in saculo, ut arbores in hyberno, occultant virorem a-
riditate mortis. Quid festinas ut cruda adhuc hyeme revivi-
scat & redeat? Expectandum nobis etiam corporis ver est. Scio
quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de
terrâ surrecturus sum.

§. 31. Spes celi.

Quid vis? quid optas? quid desideras? Vivere vis?
& mori non vis? Sic ergo vive, ut aliquando bea-
te vivas. Nam vivere, & non beatè vivere, genus est
non vive-
re beatè est
via ad
mortem.
Non vivere
beatè est
mortis, vel
via ad
mortem. In
caelo vives
non moritu-
rus: illic bea-
te vives, nam
nec mala pati-
eris, nec pati
poteris, quia
illic nulla sunt.
Ibi quod opta-
bis, & posside-
re desiderabis,
pelli possessione
non poteris:
& hoc te fatiabit.
Comedite amici,
ait rex celi, & bi-
bite, & inebriamini
charissimi. Convivium
hoc finem non
habet, nihil illi
triste succedet:
quod hodie est
aeternum erit.
Augustinus exclamat:
O vita sempiterna,
ubi gaudium sine
morte, requies sine
labore, dignitas sine
timore, opes sine
amissione, san-
ctitas sine languore,
abundantia sine
defectione, vita
sine morte, bea-
tutudo sine calamitate,
ubi omnia bona
in charitate perfecta,
ubi species & visio
facie ad faci-
ciem. Porta Ierusalem
ex sapphiro & smaragdo
adificabitur. & ex
apide pretioso omnis
circuitus murorum
ejus. Et, platea
civitatis aurum
mundum, tanquam
vitrum perluc-
dum. Et, Per vias
ejus alleluia cantabitur.
Tob. c. 13.
v. 21. &
Apoc. c. 21.
v. 21.
Ps. 83, v. 5.
& Ps. 26.
v. 13.
Quocirca, Beati
qui habitant in
domo tua Domine,
in saecula saeculorum
laudabunt te. Credo
videre bona Domini
in terra viventium.

§. 32. Sussurra ad celum.

Ostende mihi gloriam tuam, ostende mihi omne bonum.
O quando dabitur lugentibus, corona pro cinere, o-
liva pro lacrimis, leum gaudium pro luctu, pallium laudis pro spinae
maioris.
Iob. c. 6, v. 8.
v. 9. & 10.
Quis det ut veniat
petitio mea? & quod
expecto, tribuat
mihi Deus? Et qui
cepit, ipse me con-
terat: solvat manum
& succidat me. Et
haec mihi sit con-
solatio, ut affligens
me dolorem, non
parcat, nec contra-
dicam sermonibus
Sancti.
Iob. c. 7, v. 2.
Sicut cervus
desiderat umbram,
& sicut mercenarius
praesolatur finem
operis sui.
Ps. 14, v. 1.
Domine, quis
habitabit in taber-
naculo tuo?
Ps. 26, v. 4.
& 5.
Vnam petii a
Domino hanc
requiram, ut in-
habitarem in do-
mo Domini, omni-
bus diebus vitae
meae. Ut videam
voluptatem
Domini, & vi-
stem templum
ejus.
Ps. 41, v. 1.
& 5.
Quem modum
desiderat cervus ad
fontes aquarum,
ita desiderat anima
mea ad te Deus.
Sivivit anima
mea ad Deum
fortem vivum,
quando veniam
& apparebo ante
faciem Dei.
Haec recordatus
sum, & effudi in
me animam meam,
quoniam transi-
bo in locum
tabernaculi
admirabilis usque
ad domum Dei.
Ps. 54, v. 6.
Quis dabit
mihi pennas sicut
columbae, & vo-
labo & requiescam.
Ps. 59, v. 10.
Quis deducet
me in civitatem
munitam?
Ps. 64, v. 4.
Beatus quem
elegisti & assump-
sisti, inhabitabit
in atriis tuis.
Ps. 72, v. 1.
& 25. & 26.
Quam bonus
Israel Deus his
qui recto sunt
corde. Quid mi-
hi est in caelo,
& a te quid
volui super
terram? Defecit
cor meum
& cor meum:
Deus cordis
mei, & pars
mea Deus in
aeternum.
Ps. 83, v. 1.
& 10.
Quam dilecta
tabernacula tua
Domine virtutum!
concupiscit &
defecit anima
mea in atriis
Domini. Melior
est dies una
in atriis tuis
super millia.
Ps. 134, v. 9.
Placebo Do-
mino in regione
vivorum.
Ps. 139, v. 4.
Ficu mihi
quia incolatus
meus prolongatus
est: multum in-
cola fuit anima
mea.

Letatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum Domini Ps. 122.
v. 1.

Super flumina Babylonis illic sedimus & flevimus, dum re-
cordamur tui Sion. Quomodo cantabimus canticum Domini
in terra aliena? Si oblitus fuero tui Hierusalem, obli-
vioni datur dextera mea.

Educ de custodia animam meam, ad confitendum nomini tuo: me expectant iusti, donec retribuas mihi.

Cupio dissolvi & esse cum Christo.

§. 33. Solatia adversus mortem, compendia dantur.

Primum. Mors familiaris nostrum hostem occidit.
Corpus. Nulla pestis ad nocendum efficacior hoste.
inquinatio, uti nullus fur domestico fure perniciosior: cedit hoste
Scimus: Caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus ad-
versus carnem, hac sibi invicem adversantur.

Alterum. Mors ostium effingit in carcere, quo in-
cludimur. At nos veteres iniquos carceris saepe con-
suetudo loci, etiam inter compedes & injurias, non in-
vitos detinet. Aliter optat Regum maximus, qui sol-
vi cupiebat & educi de custodia.

Tertium. Mors ingens onus detrahit. Corpus, quod
corruptur aggravat animam, & terrena inhabitatio deprimi-
t. Sensum multa cogitantem. Onere hoc detracto, meliora
restant hinc emissa. Nemo enatat cum hac sarcina.

Quartum. Mors peregrinationi nostrae finem im-
ponit. Quid est, inquit Gregorius, vita mortalis nisi via? Per-
pendite fratres mei, quale sit in via lassari, & viam nolle fi-
niri. Vita praesens laboribus plena est, & cum luctu agitur,
nec tamen sine lacrymis dimittitur.

Quintum. Mors periculis nos omnibus subducit.
Nemo tam beatus vivit, quin plurimis periculis obnoxius vivat.
periculis: & raro periculum in periculo vitatur. Ille
solus pericula omnia evasit, qui vivere desistit.

Sextum. Mors necessitas. Praclare dixit Romanus sa-
piens: Nullum est majus solatium mortis, quam ipsa mor-
talis. Vivere nolit, qui mori non vult. Mors necessi-
tatem habet aequam & invictam. Quis queri potest in
ea conditione se esse in qua nemo non est? Prima pars
aequalitatis, est aequalitas.

Septimum. Mors Christi. Ad hanc contemplandam
hortatus Paulus: Per patientiam, inquit, curramus ad pro-
positum nobis certamen, aspicientes in autorem fidei & con-
summatores Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit cru-
cem. Membris ab hoc capite maximum est solatium,
nam ne mortem timerent membra, gravissimos mor-
tis impetus sustinuit caput. Auctor vitae moriendo ca-
lum relevavit, quid mori timeamus?

Octavum. Spes Resurrectionis. Quid exoptantibus
cum morte? non eripit haec vitam sed interimit. Illu-
cescet aeternus dies qui nos sepulchris evocet; resurge-
mus omnes. Hoc natura nobis variè communit. A-
estas abit, sed alter annus illam reducit. Hyems cedit,
referunt illam sui menses: solem nox obruit, sed hanc
dies abigit. Plurima, quae videntur perire, mutantur: sic
& nos morimur, aeternum vivemus.

Nonum. Ipsa immortalitas. Mors & finis est, &
transitus est: finis calamitatum, transitus ad immorta-
litem. Hinc in Sacris nostris mors proborum, dies
Natalis appellatur. Hinc ille ausus dicere:
Mors Christusque ludus est.

Et ne ullus hunc ludum expavesceret, idem praclare
cecitavit:

Non est, credite, poena quam videtis,

Qua punito tenui citata transi,

Nec vitam rapit illa, sed reformat.

Sic optimo cuique idem felicitatis principium est, qui
finis mortalitatis.

§. 34. Contra invite morientes.

Ita passim vivimus, mortem metuimus, vitam negli-
gimus, inviti morimur. Quis non recusans, quis non
gemo